

Lauantai 5.7.2014
Aamuseurat 08:30
Juha Rintamäki

Lauantaiaamu valkeni tämän juhlakentän oikealla puolella rauhallisen yön jälkeen myös kolme vuosikymmentä sitten. Rippikouluun valmistuva poika oli juhlien aattopäivänä perjantaina saanut seistä siellä vastaanottamassa telttailijoita ja asuntovaunuilijoita leirintäalueelle. Muistan, kun sanoin ”tervetuloa Lapualle!”, sellaisella päätöksellä, että koin sanovani sen koko Lapuan ja lapualaisten puolesta.

Viime yönä pääsin lapsuuden ystäväni seuraksi juhlakansan leirintäalueen yövartijaksi nyt vietettävien juhlien juhlakentän viereiselle pellolle.

Yöllisen tuhinan keskellä mieli palasi vuosikymmeniä taaksepäin.

Edellisten herättäjäjuhlien aikaan rippikouluikäisenä ajattelin Lapuan olevan maailman napa. Maailmalla kulkiessa ei tätä käsitystä ole kovin paljon tarvinnut korjata. Lapua on aina kokenut olevansa kokoaan suurempi. Olympialaisiin ja missikisoihin on tavattu edustaja lähettää ja usein on jälkikäteen juhlistettu menestystä. Suomalainen elämänmeno on asetettu uusiin uomiinsa lapualaisten pyrkiessä linjaamaan maansa suuntaan. Kirkkokin on saanut tuta, kun näiltä lakeuksilta on herätysliikkeissä pidetty kirkko ajassa hereillä.

”Pohjalainen maisema, talot, kirkot tai Simpsiön hautausmaan hautakivet viittaavat moniin heränneen kansan menneisiin muistoihin. Kahden vuosisadan ajan ovat täällä heränneet kansanliikkeenä ja yksittäisinä kilvoittelijoina eläneet ilon ja murheen, voittojen ja tappioiden, yksimielisyyden ja ristiriitojen aikakausia aina sen mukaan, miten heidän Herransa on heitä milloinkin kuljettanut.” Jotenkin näin kirjoitti Lapuan edellisten juhlien käsiohjelmaan Jaakko Elenius.

Näillä lakeuksilla asuu erikoinen kansa. Pohjalainen uskoo itseensä ja osaa myös kehua erinomaisuuttaan. Sanotaan, että niin pohjalainen kuin savolainen kehuu ittiänsä, mutta heidät erottaa toisistaan se, että pohjalainen vielä jopa uskoo siihen mitä sanoo. Pohjalainen on eittämättä ittellinen ja ylpiä. Tämä ominaisuus murtuu vaan yhdessä kohtaa. Jumalansa edessä pohjalainen on nöyrä.

Juuri Jumalaan ihminen panee viimeisen toivonsa, kun elämä on muuttunut oikein raskaaksi. Jokainen etsii jotakin, johon voi kiinnittää toivonsa. Lopulta ainoa todellinen turva on Jumala, joka on luonut kaiken ja ilmoittanut olevansa kaiken Herra.

Nämä lakeudet ja tämä maa on täynnä ihmisiä, jotka rukoilevat Jumalalle rukouksiaan ja pyyntöjään. He eivät esitä Jumalalle jotakin tavatonta unelmaa, vaan he haluavat Jumalalta yksinkertaisia ja perustavia elämän edellytyksiä, sopua läheisten kanssa, terveyttä, työtä, mielenrauhaa, turvaa lapsille, anteeksiantoja, armoa niin ihmisten edessä kuin Jumalan edessä. Kun muut tahot ja oma minäkin pettää, silloin käännytään Kaikkivaltiaan puoleen ja pyydetään, että Hän itse pitäisi huolta ja kantaisi.

Monet ovat kokeneet, että hän ei saa sitä, mitä hän hartaimmin pyytää. Jumala vie omaansa eteenpäin suunnitelmallaan, jonka käännteitä ihminen ei etukäteen tiedä. Moni on kokenut, ettei Jumala annakaan sitä, mitä toivomme eikä näytä antavan edes sitä, minkä on luvannut. Mutta sitä varten täällä on uskottu ja sitä varten täällä on rukoiltu, että elämässä on toivoa ja, että elämässä on armoa, jonka varaan saa silloin heittäytyä, kun ei enää jaksa. Luottaen siihen, että meidän Herra tietää kyllä miten meitä kuljettaa.

Tämä sama Jumala antaa meille joka aamu armonsa. Armoa ei tarvitse ihminen, joka pärjää tai kuvittelee pärjäävänsä itse omien jumaliensa keskellä. Mutta sellainen, joka on menettänyt paljon, hän toivoo, että kaiken raskaan keskellä olisi edes vähän armoa, jonka keskellä voi pyytää Kristusta tulemaan huomiseenkin!

Viime yönä seistessäni uudestaan Lapuan herättäjäjuhlien leirintäalueen pellolla tulin laskeneeksi, että takana on kahden vuosikymmen lapsuusvuodet näissä maisemissa ja toiset kaksi vuosikymmentä Lapualta muuttaneena. Mitä täältä on elämän matkalle tarttunut? Mitä tästä pohjalaisuudesta me kaikki juhlavieraina olevat voimme ottaa mukaan tämän vuotisilta Lapuan juhlilta?

Voisiko uskosta Kaikkivaltiaan olemassaoloon ja Hänen tahtoonsa tyytymiseen elämän käännteissä ottaa oppia. Voisiko tähän pohjalaiseen perintöön liittyvä Jumalan sana, laki ja evankeliumi kirkastaa juhlavieraalle Jumalan armoa ja rakkautta viheliäistä syntistä kohtaan? Antaisiko näillä lakeuksilla veisattujen virsien ja puheiden evankeliumi antaa elämänvirtaa niillekin, joille Lapuan historia ei puhu mitään ja joille herännäisyys on tuntematon?

Tai uskaltaisiko näissä aamuseuroissa rukoilla suuria ja vaikuttavaa? Laskeutukoon keskellemme Pyhä Henki lohduttamaan murheellisia sydämiä, puolustamaan syytösten ja häpeän alla uupuvia, liittämään ihmiset toisiinsa ja kokoamaan heidän ikävänsä ja ylistyksensä yhteiseksi rukoukseksi.

Vai alkaisiko tämä juhlapäivä tänä aamuna samalla kysymyksellä kuin kolme vuosikymmentä sitten Lapuan juhlien aattoseuroissa Lapuan silloisen piispan Yrjö Sariolan kysymyksellä. *"Nämäkin Lapuan herättäjäjuhlat on järjestetty sitä varten, että joku, vaikkapa vain yksi juhlaväen joukosta, heräisi kysymään tuon elämän tärkeimmän kysymyksen: "Mitä minun pitää tehdä, että minä pelastuisin?"*

Apostolien teoissa tähän vastataankin: *"Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut, niin myös sinun perhekuntasi". (Ap.t. 16: 31)*